

Ας μετανοήσουμε και ας μη κατηγορούμε τον

Χρυσόστομος

Για ποιο λόγο ο Θεός δεν εξαφανίζει τον εχθρό των ανθρώπων, το διάβολο, που εξαπάτησε τον Αδάμ και την Εύα και συνεχίζει να πολεμάει άγρια όλους μας;

Είναι ένα ερώτημα και συνάμα μία αξίωση πολλών.

Η αξίωση αυτή θα ήταν εύλογη, αν ο διάβολος μας κατέβαλλε με τη βία. Αφού, όμως, δεν έχει καμία δυνατότητα να μας παρασύρει βίαια στο κακό αφού μόνο με τη δική μας συνεργασία μπορεί να πετύχει τους σκοπούς του, αφού το να κάνουμε το θέλημά του εξαρτάται από τη δική μας προαίρεση, τότε γιατί θέλουμε να χαθεί η αιτία της επιτυχίας μας στον αγώνα εναντίον του, η προϋπόθεση του θριάμβου και του στεφανώματός μας;

Ακόμα και στην υποθετική περίπτωση που ο διάβολος θα μπορούσε να νικήσει όλους τους ανθρώπους και να τους οδηγήσει στην απώλεια, πάλι δεν θα έπρεπε να απορούμε, αν ο Θεός τον άφηνε ελεύθερο στο καταστροφικό έργο του. γιατί από εμάς εξαρτάται η νίκη του και η κυριαρχία του πάνω μας. Με τη θέλησή μας γινόμαστε σκλάβοι του, όχι αναγκαστικά.

Αυτό το αποδεικνύουν όσοι τον νίκησαν μέχρι σήμερα. Και δεν είναι λίγοι. Αλλά και στο μέλλον θα υπάρξουν πολλοί, που θα τον νικήσουν. Όχι, βέβαια όλοι. Γι' αυτό ακριβώς, όμως, είναι πολύ πιο σωστό και δίκαιο οι γενναίοι αγωνιστές να βρουν ευκαιρίες, για να δείξουν την καλή τους προαίρεση, και οι ράθυμοι να τιμωρηθούν, παρά να ζημιωθούν οι πρώτοι για χάρη των τελευταίων.

Ο νωθρός και αδιάφορος δεν ζημιώνεται από τον αντίπαλό του, αλλά από τη δική του ραθυμία. Γιατί, λοιπόν, να εξαφανίσει ο Θεός το διάβολο, στερώνοντας έτσι από τους ανδρείους, για χάρη των φαύλων τη δυνατότητα της ανδραγαθίας;

Με την ίδια συλλογιστική, θα μπορούσαμε να κατηγορήσουμε και τα μάτια, γιατί μ' αυτά επιθυμούμε το ξένο σώμα και πέφτουν στην πορνεία πολλοί, αλλά και το στόμα, γιατί μ' αυτό βλαστημούν και κακολογούν άλλοι. Μήπως, λοιπόν, θα έπρεπε οι άνθρωποι να δημιουργηθούν δίχως μάτια και δίχως γλώσσα;

...Ταράζεσαι και στεναχωριέσαι, επειδή βλέπεις πολλούς να ζουν μέσα στην ευτυχία και τις απολαύσεις, μολοντί είναι κακοί και αμαρτωλοί; Υποφέρεις, δηλαδή, για την ανεκτικότητα και τη μακροθυμία του Θεού; Πες μου, πόσοι ληστεύουν, πόσοι αδικούν, πόσοι δολοφονούν; Μήπως γι' αυτούς κατηγορούμε το δικαστή; Ποτέ! Θα τον κατηγορήσουμε μόνο αν, αφού συλληφθούν και οδηγηθούν μπροστά του οι ένοχοι, εκείνος τους αθώσει. Πως λοιπόν ζητάς ευθύνες από το δικαστή, πριν παραδοθούν στην κρίση του οι εγκληματίες;

Αλλά θα σου πω και κάτι άλλο; Σκέψου τι έχεις κάνει εσύ στη ζωή σου, ανθρωπέ μου. Εξέτασε καλά τη συνείδησή σου. Τότε όχι μόνο δεν θα καυχηθείς για τις πράξεις σου, αλλά και τη γνώμη σου θ' αλλάξεις και τη φιλανθρωπία του Θεού θα παραδεχθείς και τη μακροθυμία Του θα θαυμάσεις. Γιατί αν ήταν να επιβάλλει στον καθένα μας, μόλις αμάρτανε, την ανάλογη τιμωρία, το ανθρώπινο γένος θα είχε εξαφανιστεί πολύ πρωτότερα από εμάς.

Ας μη λιποψυχούμε λοιπόν γιατί δεν φροντίζουμε τόσο εμείς για τη σωτηρία μας, όσο φροντίζει Εκείνος, που μας έπλασε. Δεν νοιαζόμαστε τόσο εμείς για τη ζωή μας, όσο νοιάζεται Εκείνος, που μας χάρισε τη ζωή. Έτσι, ούτε στις συμφορές αφήνει μόνιμα τους ανθρώπους ο Θεός, για να μην αποκαρδιώνονται, ούτε και στην άνεση, για να μην γίνονται ράθυμοι, αλλά με την εναλλαγή των διαφόρων

καταστάσεων επιδιώκει πάντα τη σωτηρία τους...

... Βλέπουμε ένα μαραγκό να πριονίζει ξύλα και δεν του ζητάμε κανένα λόγο γι' αυτό. Βλέπουμε ένα γιατρό να καυτηριάζει τις πληγές, να κόβει τις σάρκες, να τυραννάει με εξαντλητική δίαιτα κάποιον άρρωστο, και δεν τον ρωτάμε γιατί τα κάνει όλα αυτά. και στο μαραγκό και στο γιατρό και σε τόσους άλλους θνητούς και άσοφους ανθρώπους δείχνουμε απόλυτη εμπιστοσύνη και δεχόμαστε σιωπηλά, ανεξέταστα και αδιαμαρτύρητα όσα κάνουν.

Στον αθάνατο και πάνσοφο Θεό όμως, δεν δείχνουμε εμπιστοσύνη και θέλουμε να ψιλολογούμε τα θαυμαστά έργα Του, τολμώντας μάλιστα πολλές φορές τον Τον κατηγορούμε ως άδικο! Και να δώσουμε χρήματα στους φτωχούς ή να υπερασπιστούμε τους αδικημένους δεν το αποφασίζουμε εύκολα, εξετάζουμε όμως με επιμονή- και δυστυχώς σχεδόν πάντα με κακόπιστη διάθεση- γιατί ο Θεός επιτρέπει να είναι ο ένας πλούσιος, ο άλλος φτωχός και ο τρίτος πάμφτωχος.

Δεν σκύβουμε καλύτερα το κεφάλι μας, δεν κατηγορούμε τον εαυτό μας, δεν βάζουμε χαλινάρι στη γλώσσα μας, δεν συμμαζεύουμε το νου μας και δεν στρέφουμε την περιέργειά μας στη ζωή και τα έργα μας; Ας εξετάσουμε με προσοχή τις πράξεις μας και ας ασχοληθούμε με τ' αμαρτήματά μας. Ας είμαστε ερευνητικοί και πολυπράγμονες, ας ζητήσουμε από τον εαυτό μας λόγο για όσα κακά είπαμε και κάναμε.

Αντί όμως να κάνουμε αυτό, καθίζουμε το Θεό στο εδώλιο του κατηγορουμένου και Τον δικάζουμε, προσθέτοντας έτσι κι άλλη αμαρτία στις αμαρτίες μας και προετοιμάζοντας την αιώνια καταδίκη μας, την οποία εύχομαι ν' αποφύγουμε, με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Από το βιβλίο: «Θέματα Ζωής Α'» - Ιερά Μονή Παρακλήτου

Πηγή: agjoritikovima.gr